

Ło jednym cygónie.

Witóm piyknie!

Spómniało mi się, co to łujec kiasi mi łopowiadali, jak sie jedyn cygón żynił. A było tymu tak:

Staro Gryczkula, kumornica, przyniosła skónsi wiadómóść, że w strzode tyn szumny cygón, feszny, wysoki, co to patelnie po dziedzinie sprzeduje bydzie sie żynił. I w tóym strzode ludzi wóm sie tak do goji Gruszkowych naskuludzało kaj siedzieli cygóny, bo każdy chcioł to cygański wiesieli łuwidzieć.

- Muzykańci piykne kónski cygański wygrowali łod samego rana. Śpiywali, ponikierzy już tańcowali, gorzołkóm, a piwym sie czynstowali, jyno tej młodej pory jakosikej nie było widać. Aż tu nogle, skónd sie weź to sie weź, na bryczce szumnie wystrojonej przyjechali młodzi. Łón łokozaly, szumnie wyłoblykany, a łóna jakosikej niehersko, chudo, szczyrbato, świdrato i jakby tak jóm szpyrkóm namazoł to by jóm kocur na góre wysmyczył. Ludzie zaczyli szeptać, a młoducho łobgadować szpatnie. Jak to łusłyszol młody pón z politowanym podziwoł sie na tych ludzi, a tak im prawi:

- Mozece głośno godać, bo łóna je jeszcze gucho. Gucho nie była, jyny cygón chcioł wiedzieć, co to ci ludzie majóm do pwiedzynio na jego wybranke. Jak już skończyli, cygón zaczął tak godać:

- Pónbóczek stworzył ludzi dobrych, gupich i móndrych, piyknych i brzydkich, a prawil że wszystko to je dobre, tóż powiym wóm teraz, że moji łoczy sóm insze niż wasze, bo taki mi doł Pónbóczek. Łóné widzóm w gupich móndrość, w przemóndrzałych głupote, w piyknych brzydote, a w brzydkich piykno, bo cóż jak je piykny talyrz, kie prózny. Ta kiero do was je brzydko, do mie nejpiykniejszo we świyecie i tu cygón mioł recht – prawil mi łujec. Bo cygón, kiery se wziył takóm brzydkóm cygónke, łógrómnie jóm szanowoł, a mioł rod. Żodyn jóm nie widziol fechtować po dziedzinie, a robić na chłopa jak to majóm cygony we zwyku. Łón chodzil dali po dziedzinie, a sprzedowoł patelnie. Zawsze zadbany, łoprany a miły ku ludzióm, to też go ludzie na naszej dziedzinie radzi mieli. Łóna zaś gazdowała w chałpie i dbała na dziecka, kiere przychodziły na świat. Zaś wieczorami cygón broł skrzypce, a łóna śpiywała, głos przesumny roznosił sie daleko. Tóż nie dziwota, że niejedni szli wieczór ku Gruszkowym gojóm, coby posłóchać tego śpiywu. Dzisiaj już prowadziwych cygónów ni ma, kierzy by zakłupali do naszych dwiryzy i sprzedali patelnie, kiere słóżyły przez cały żywot, bo były tak dobre. Dzisiaj mómy inszych cygónów w biołych koszulach, w czornych łubraniach, pod krawatkami, a godać to tak piyknie łumióm, żeby im żodyn prowadziwy cygón nie dorównol. Jyny tyn towor kiery łod nich kupiymy na wiela sie nie godzi, a je jyno na pore dni. Tóż przed takimi cygónami radzym Wóm ludzeczkwie złoci dwiryzy zawiyać.

J. N. Josiyniczani